

‘Gelukzoekers’ toont dat de weg naar geluk een omweg is

Mokhallad Rasem en Charlotte Vandermeersch zijn de 'Gelukzoekers' van dienst.
Beeld Nick Hannes

Mokhallad Rasem en Charlotte Vandermeersch zoeken het geluk, samen spelend en bouwend als kinderen. *Gelukzoekers* is heerlijk in zijn onpretentieuze opzet: het schrijft niet voor wat geluk kan of moet zijn, maar probeert het elk moment opnieuw vorm te geven.

EVELYNE COUSSENS 4 augustus 2023, 15:45

‘Geluk’ is vandaag de heilige graal – iedereen is ernaar op zoek, tenminste in dat deel van de wereld waar voedsel, onderdak en veiligheid voor de meeste mensen voorhanden zijn. Waar aan die basisbehoeften is voldaan heeft het kapitalisme zich op nieuwe, immateriële maar niet minder vermarktbare noden gestort: hoe word ik een goede partner, een betere moeder, een gelukkig mens? Zie de opkomst van de coachingindustrie, die

ons voorhoudt dat waar een wil is, een weg is – tenminste voor wie de boeken koopt, de cursussen volgt. Resultaat gegarandeerd, en zo niet is er altijd nog de vervolgcursus.

Blijf op de hoogte

Krijg een melding bij belangrijke artikelen over TV & cultuur.

Het mooie aan *Gelukzoekers* van theater arsenaal en Theater Malpertuis is dat het zich ver houdt van deze valse belofte van succes. Charlotte Vandermeersch en Mokhallad Rasem bewandelen in hun zoektocht niet de rationele weg van het alwetende discours, maar de hobbelige, absurde en onlogische weg van het vermoeden, de tegenspraak, het misverstand. ‘Eveline’ (Vandermeersch) is nochtans een academica, iemand die zich al haar hele leven bezighoudt met wetenschappelijk onderzoek naar geluk. Na een lezing maakt ze kennis met de kunstenaar Nergens (Rasem), die haar uitnodigt naar zijn atelier. Samen gaan ze op zoek naar de kunst van het geluk – via het geluk dat ligt verscholen in de kunst.

ZELFGEBOUWD BOOTJE

Dat laatste is cruciaal, want *Gelukzoekers* had makkelijk een praatvoorstelling kunnen worden, zo eentje die op ‘poëtische wijze’ een aantal ‘wijsheden’ over geluk debiteert. Zo loopt het gelukkig niet. Vandermeersch en Rasem spreken weliswaar over geluk, maar hun taal is gebrekkig en vol misverstanden (Hij: “Wat zie je?” Zij: “Bedoel je... dit gordijn?” Hij: “Dat is een kunstwerk”) en ze gaan vooral concreet aan de slag. Met de wat ruwe materialen die voorhanden zijn ensceneren ze situaties, bouwen installaties, maken metaforen tastbaar. Het leidt tot grappige beelden, die ook pijn doen, zoals wanneer ze in een zelfgebouwd bootje stappen: voor haar de verbeelding van een toeristische gelukservaring, voor hem de veruiterlijking van zijn zoektocht naar een beter leven.

Met gespeelde onwetendheid daagt Rasem, als een hedendaagse Socrates, de expertise van Vandermeersch uit. Zonder tot haar ‘kern’ te willen doordringen: therapeutisch of psychologisch spreken interesseert hem niet. Als kunstenaar is hij vooral op zoek naar de ‘juiste’ vorm – niet te veel en niet te weinig – waarin hij momenten van geluk tijdelijk kan laten ontstaan. Maar juist doorheen – dankzij! – dat artistieke spel legt hij een kwetsbaarheid bloot die diep ontroert. Uiteindelijk tonen deze gelukzoekers dat de weg naar geluk een omweg is, en ligt in het kijken naar dat geluk, via de vorm die we het toekennen.

Vanaf 23 september [op tournee.](#)